

CINEMA AL CCCB

CINERGIES

El cinema català en diàleg amb...

Tercera trobada:

Jaime Rosales i Wang Bing

Dilluns 1 de juny Díptic 19 h.

Projecció de *Palabras de una revolución*, Jaime Rosales, 1998, 10 min.

Projecció de *He Fengming*, Wang Bing, 2007, 186 min.

Amb la presència dels directors.

Dimarts 2 de juny Encontre / camp 19 h.

Projecció de *T4-Barajas Puerta J50*, Jaime Rosales, 2009.

Projecció de *Xi Yang Yang (Vall feliç)*, Wang Bing, 2009.

Projecció dels dos curtsmetratges que els cineastes han concebut expressament per a Cinergies i diàleg entre els directors Jaime Rosales (Barcelona, 1970) i Wang Bing (Shaanxi, Xina, 1967).

Modera: Joana Hurtado Matheu.

Hi haurà servei de traducció simultània.

Entrada lliure. Places limitades.

Organitza:

CCCB Montalegre, 5. 08001 Barcelona • Tel. 933 064 100. www.cccb.org

CINERGIES

El cinema català en diàleg amb...

El cinema català contemporani té ressonàncies significatives amb les imatges d'autors de diferents parts del món. Més enllà del moment i el lloc on han estat creats, els cinemes es parlen, i fan sorgir un diàleg espontani i fecund que no s'estableix des de la similitud, sinó que confronta les preocupacions creatives dels cineastes. Un camp/contracamp en què les imatges poden tant connectar-se com interpel·lar-se per esdevenir possibles parts d'un mateix discurs.

Al primer Cinergies van assistir Albert Serra i Lisandro Alonso (Argentina); el segon va comptar amb la presència d'Isaki Lacuesta i Naomi Kawase (Japó). En aquesta ocasió, Jaime Rosales i Wang Bing (Xina) han volgut posar en correspondència el seu respectius imaginaris fílmics, però sense l'habitual intercanvi de cartes. Lluny del gènere epistolar, la proposta ha estat crear un conte curt, un breu relat de dos mons geogràficament i culturalment allunyats que obrirà el diàleg d'aquesta tercera trobada.

TERCERA TROBADA: Jaime Rosales i Wang Bing

Jaime Rosales (Barcelona, 1970) es llicencia en ciències empresarials abans d'obtenir una beca per estudiar cinema a l'estranger. Autor de diversos curtmetratges, treballa com a guionista per a la televisió fins al 2001, any en què funda la productora Fresdeval Films. El 2003 roda *Las horas del día*, el seu primer llargmetratge i el més guardonat, entre d'altres amb el Premi FIPRESCI a la Quinzaine des Réalisateurs del Festival de Cannes. El 2007 *La soledad* guanya tres premis Goya (millor pel·lícula, director i actor revelació) i és reestrenada. El 2008 fa un gir radical i filma en catorze dies, amb un equip reduït i actors no professionals, *Tiro en la cabeza* (2008), que es presenta al Festival Internacional de Cine de San Sebastián on, no sense polèmica, rep el Premi FIPRESCI. És la primera pel·lícula espanyola que s'estrena simultàniament a les sales, a Internet i al museu (MNCARS).

Wang Bing (Shaanxi, Xina, 1967) estudia fotografia a l'Escola de Belles Arts de Luxun i direcció de fotografia a l'Escola de Cinema de Beijing. Treballa per al cinema i la televisió com a director de fotografia fins que, el 1999, comença el seu primer llargmetratge, el documental *Tie Xi Qu* (*A l'oest de les vies*). El 2002 presenta una primera versió de 5 hores a la Berlinale, però la versió definitiva de 9 hores, dividida en tres parts (*Rovell, Vestigis, Rails*), no es veu fins al Festival de Rotterdam del 2003. Només estrenada comercialment a França, recorre nombrosos festivals de cinema i d'art i obté diferents premis. El Festival de Cannes del 2007 selecciona el seu segon documental *He Fengming* i el curtmetratge de ficció *Brutality Factory*, dins del film coral *O Estado do Mundo*. El 2008 crea una videoinstal·lació de 14 hores, *Caiyou riji* (*Petroli cru*), i roda el documental *L'argent du charbon* (*Els diners del carbó*). Actualment es troba en fase de postproducció de la seva primera pel·lícula de ficció.

La monstrositat, des de la violència puntual i gratuïta fins a l'agònic final d'una època i d'un món. Això és el que comparteixen Jaime Rosales i Wang Bing. La crònica d'un monstre que conviu amb la normalitat, la víctima amb el botxí. L'horror descarrega de sobte en la vida quotidiana (els assassinats de *Las horas del día* i *Tiro en la cabeza*, la bomba a *La soledad*), mentre allò més inhumà es viu i s'explica amb tota naturalitat (la misèria de *Tie Xi Qu*, el calvari de *He Fengming*). Ja sigui encarnat en l'individu, l'animal que viu en o entre nosaltres (l'assassí de *Las horas del día*, el terrorista de *Tiro en la cabeza*), o com un ens gegant i invisible

però omnipotent (la Xina d'ahir a *He Fengming*, la d'avui a *Tie Xi Qu*), el sicari es passeja immune mentre el supervivent es retira a casa. Com l'Adela, que viu per dins la mort del fill en l'atemptat de *La soledad*; o Fengming, l'anciana que ha patit els horrors de dues revolucions i que lluita pel record a través de la paraula.

Les preguntes silenciades davant del mirall a *Las horas del día* o *La soledad* s'expliciten en el relat de *He Fengming* que busca en la càmera una finestra oberta al món. Mentre Jaime Rosales observa a distància una vida domèstica tan alienant com la que té lloc en societat, Wang Bing entra i recorre fàbriques on els treballadors mengen, dormen, es dutxen, juguen. Documentant la demolició d'un immens complex industrial al nord-est de la Xina, a *Tie Xi Qu* la intimitat s'exposa i es comparteix. Interior i exterior es confonen, mentre les relacions humanes i laborals es construeixen en la seva negació (solitud, atur), arxivant un inventari de gestos que només proven l'obstinació a continuar vivint, la resistència d'allò consagrat a la destrucció.

Viure és conviure amb la mort. Aquesta desolació –íntima en un, monumental en l'altre– és l'hostilitat latent que en Rosales es revela en la incapacitat de comunicar i en Wang és la lenta però inexorable devastació del temps, Cronos devorant els seus fills. Potser per això, lluny de buscar-la en la seva espectacularitat, aquí la monstrositat habita soterrada, en una posada en escena despullada, austera, crua, ja sigui pel tractament de la imatge i del so en el cas de Jaime Rosales (silencis, el·lipsis, fora del camp visual i sonor) o per la dilatació del temps i la paraula que busca l'elementalitat del número zero en Wang Bing.

Rosales retrata una societat presa en una imatge plana i frontal, que aïlla i asfixia els personatges (doblement emmarcats per portes i finestres a *Las horas del día*, separats pel recurs de la polivisió a *La soledad* o assetjats pel teleobjectiu a *Tiro en la cabeza*), mentre Wang els fa perdre's en els meandres de la història, en el laberíntic record d'un passat que es repeteix (*He Fengming*) o en les runes d'un present sense futur (*Tie Xi Qu*, *Caiyou riji*, *L'argent du charbon*). Rosales estrena el que Wang (re)segueix: la dificultat d'enquadrar allò que escapa a tota lògica, d'encarrilar el que no porta enlloc. Una dificultat que ambdós exploren des del propi mitjà cinematogràfic, conjugant l'ètica amb l'estètica, sense constatar res que no sigui la recerca impossible de posar en imatges el sense sentit.